

„Ще ни побъркат. Вторият живот на написаното“

Иван Гарелов

(откъс)

ТОВА НЕ СА ЛИ ХОРА КАТО НАС?

21 април 2015

Докато стотици бежанци се давят, надменна Европа ревниво пази своето спокойствие

Нови 700 бежанци се удавиха на път за Европа. Това са африканци, които бягат от глада, от болестите, от войната. За тях ще се говори два-три дни. Само защото бройката е потресаваща. Миналата година потънаха 500 души край бреговете на Малта. Общо през миналата година са се удавили 3400 души. Тази нова чудовищна драма идва след като ЕС реши да се спре операция „Маре нострум“ на италианския флот, в рамките на която през 2014 г. бяха спасени 100 000 души. Рим обяви, че не може сам да поема разходите. Замениха флота с европейска агенция с ограничен бюджет. Сега се събират спешно министрите на вътрешните работи. Сигурно ще отпуснат нови пари за спасителни операции. Но не в това е проблемът!

В същото време ние издигаме стени, за да спрем тези хора да не нахлуват в страните ни. Надменна и егоцентрична Европа ревниво пази своето благополучие и спокойствие. Обградена със стени срещу нахлуващите африканци, Европа говори назидателно за човешки права, за свобода на движение, за милосърдие и състрадание. И правата, и свободите, и благоденствието са за нас, които сме отсам стената. Другите отвън са нарушители, по тях се стреля, ловят ги като диви животни, връщат ги обратно. Тези, които по случайност не са се удавили по пътя си към обетованата земя Европа.

И ние издигаме стена, и ние ги преследваме и връщаме. Ние, които също бяхме оградени със стена от охранената и самодоволна Европа. Нашите човешки права и свободата ни на движение бяха натикани в някаква „кошница“, за която преговаряха европейските страни. Преговаряха, защото ни жалеха, мислехме ние. Стената падна, ние вече пътуваме, макар все още да сме втора ръка европейци. Оказахме се пионки в геостратегическите игри. Сега сме границата на привилегированата Европа. Оглеждаме телени мрежи, вдигаме вишки, обучаваме кучета. Да гоним оцелелите от удавяне. За каква цивилизованост говорим, когато животът на другите хора е без стойност за нас.

ciela

Ние изДАВАМЕ повече

Като че ли това не са хора като нас, с деца, с човешки радости и грижи, с правото си на живот и свобода. Ще ги хвалим, когато вдигат своите революции и ще им изпращаме оръжие да се избиват. Докато го насочат срещу нас.

За тези 700 удавени няма да има разследване, няма да има национален траур, няма да има погребение, няма да има почести и скръбни слова от държавни лидери. Няма да има и протести, и мегаконцерти за солидарност на световни рокзвезди. Защото нямаме срам!